

skal være Manden underdanig, og han skal være hendes Herre, hvad der jo er i høj Grad stridende mod Kvindebeuægelser. Jeg kender mange aldeles bestemte Tilfælde, hvor det har ført til Indgaaelsen af borgerligt Egteskab. Derfor tror jeg, at det vilde være meget heldigt, om den ærede Minister — der omtalte, at han havde faaet et Andragende fra Konventet om at tage under Overveelse, hvad der kunde gøres for at formindske de borgerlige Egteskabers Antal — vilde svare paa dette Andragende blandt Andet, at en Forandring i den kirkelige Vielsesform vilde være et heldigt Middel i saa Henseende.

H. Jensen: Ja, da de øvrige theologiske Medlemmer af det høie Thing have havt Ordet, mener jeg ogsaa, at jeg bør udtale mig lidt om denne Sag. Jeg kan for saa vidt ønske den ærede Forespørger til Lykke med det Svar, som han har modtaget. Det er ikke, fordi jeg misunder den ærede Forespørger, at han fik et mere imødekommende Svar paa sin Forespørgsel, end jeg fik forleden Dag paa min; det gjør jeg ikke. Og jeg misunder heller ikke de Menneſter, paa hvis Begne han taler. Men paa den anden Side forekommer det mig lidt underligt, naar jeg sammenligner det Svar, som den ærede Minister gav Forespørgeren i Dag, med det Svar, jeg fik. Thi de Menneſter, jeg talte om forleden Dag, det var Menneſter, som heller end gjerne vilde blive i Folkekirken, som heller end gjerne vilde have folkekirkelig Vielse, og som ogsaa heller end gjerne vilde have deres Børn døbt i Folkekirken, og disse Menneſter har nu Ministeren i det Mindste tilbøielig tvunget til at forlade Folkekirken. Han har tvunget dem til at lade sig borgerlig vie, og at lade deres Børn døbe udenfor Folkekirken, uagtet der Intet er, de hellere ønske, end at faae Alt dette gjort i Folkekirken. De Menneſter, den ærede Forespørger i Dag har talt om, og som jeg ikke tvivler om, kunne være meget hæderlige og respektable Menneſter, kan der muligvis ogsaa nok være kristne Menneſter imellem. Men det er dog utvivlsomt sikkert nok, at idet de have ladet sig vie borgerlig, vise de, at de ikke sætte overordentlig Pris paa at høre til Folkekirken. Men disse Menneſter, som jo faktisk have viist, at de ikke bryde sig stort om Folkekirken, giver den ærede Minister alligevel et meget imødekommende Svar, og efter hvad det synes, er det Ministerens Mening, at de have Ret til at nyde Folkekirkens Goder. Nu var det Første, jeg gjerne vilde gjøre opmærksom paa, at, skjøndt jeg slet ikke er

misundelig over det, og slet ikke i og for sig misbilliger Ministerens Svar i dette Tilfælde, forekommer det mig dog, at naar man sammenligner disse Menneſter med hinanden, kunde de Menneſter, jeg omtalte forleden Dag, ogsaa nok have ventet og gjort Regning paa at faae et imødekommende Svar. Saa er der en anden Ting, jeg ogsaa vil henlede særlig Ministerens Opmærksomhed paa. Der er allerede gjort opmærksomhed paa her i Thinget under Debatten, at denne Sag har givet Anledning til en Strid i „Berlingske Tidende“ mellem to Geistlige, den ene en Kjøbenhavnsk Sognepræst og den anden en fynsk Provst, og det, jeg nu vil henlede den ærede Ministers Opmærksomhed paa netop ogsaa med Hensyn til min Forespørgsel forleden Dag, er dette, at i dette meget vigtige kirkelige Spørgsmaal ere disse to Præster komne til stik modsatte Resultater, idet den ene af dem, nemlig den Kjøbenhavnske Sognepræst, hævder med Styrke, at det at døbe disse Forældres Børn vilde stride mod den evangeliske Kirkes Opfattelse af Barnedaabens Bæsen, medens derimod den fynske Provst hævder det stik modsatte Standpunkt, idet han gjør opmærksom paa, at det, ikke at ville døbe disse Børn, vilde stride mod Kirkens Opfattelse af Daabens Bæsen, og saavidt jeg kunde forstaa, er dette det samme Standpunkt, som Sjællands Biskop hævder. Saavidt jeg veed, er den fynske Provst og Sjællands Biskop Brødre, saa det er jo meget heldigt, at de to Geistlige ere enige i den Henseende, idet de hævde dette Standpunkt. Biskoppen hævder nemlig, saavidt jeg kunde skjønne, at det vilde stride mod den kirkelige Tradition, at nægte disse Børn Daaben, medens den Kjøbenhavnske Sognepræst — og han taler jo, efter hvad der fremgaar af Striden, paa saa godt som hele den Kjøbenhavnske Geistligheds Begne — i dette vigtige kirkelige Spørgsmaal hævder det stik modsatte Standpunkt. Det vil jeg gjerne henlede den høitærede Ministers Opmærksomhed paa. Thi deraf vil den høitærede Minister kunne se, at jeg havde Ret, da jeg forleden Dag gjorde Ministeren opmærksom paa, at der havde været og kunde være og var den Dag i Dag meget forskjellige Meninger blandt Præsterne om vigtige kirkelige Spørgsmaal. Nu antager jeg ikke, at det er den ærede Ministers Mening, at han vil afstedige enten den ene eller den anden af disse Præster, som i dette Tilfælde have havt stik modsatte Opfattelser af meget vigtige kirkelige Spørgsmaal, og jeg vilde ogsaa anse det for meget urigtigt, om den ærede Minister gjorde det. Jeg antager heller ikke, at den ærede Minister vil